

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/189/2022
Identifikačné číslo spisu: 3119207285
Dátum vydania rozhodnutia: 15.12.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3119207285.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky P. E., bývajúcej v Č. P. XXX, zastúpenej Mgr. Jozefom Gáplovským, advokátom so sídlom v Dubnici nad Váhom, A. Kmeťa 358/2, a manžela navrhovateľky D. E., bývajúceho v Č. P. XXX, zastúpeného JUDr. Stanislavou Ďurišovou, advokátkou so sídlom v Ilave, Ružová 112/18, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej L. E., nar. 20. decembra 2014, v konaní zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, pracovisko Ilava, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 31P/157/2019, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 16. júna 2022 sp. zn. 17CoP/32/2022, 17CoP/33/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiadnemu z účastníkov n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 25. januára 2022 č. k. 31P/157/2019-178 v spojení s opravným uznesením zo 4. apríla 2022 č. k. 31P/157/2019-210 výrokom I. manželstvo účastníkov konania rozviedol. Výrokom II. maloletú L. na čas po rozvode manželstva zveril do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov tak, že otec bude mať dieťa v osobnej starostlivosti od stredy nepárneho týždňa v roku od 18.30 hod. do soboty párneho týždňa v roku do 18.30 hod. a matka bude mať dieťa v osobnej starostlivosti od soboty párneho týždňa v roku od 18.30 hod. do stredy nasledujúceho párneho týždňa v roku do 18.30 hod. a následne bude mať otec dieťa v osobnej starostlivosti od stredy párneho týždňa v roku od 18.30 hod. do soboty nepárneho týždňa v roku do 18.30 hod. a matka bude mať dieťa v osobnej starostlivosti od soboty nepárneho týždňa v roku od 18.30 hod. do stredy nasledujúceho nepárneho týždňa do 18.30 hod. s tým, že rodičia si budú maloletú L. odovzdávať v mieste bydliska toho rodiča, ktorý bude mať maloleté dieťa aktuálne v starostlivosti. Výrokom III. rozhodol, že zastupovať maloleté dieťa a spravovať jeho majetok budú obaja rodičia s tým, že výživné na maloletú L. neurčil (IV). Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (V). Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že boli splnené hmotnoprávne podmienky stanovené pre rozvod manželstva, nakoľko vzťahy medzi manželmi sú vážne

narušené tak, že ich manželstvo si už neplní žiadnu zo svojich funkcií. Vzhľadom na postoj obidvoch manželov nie je ani predpoklad obnovenia manželského spolužitia a preto manželstvo účastníkov rozviedol. V súvislosti s výkonom rodičovských práv a povinností k maloletej L. rozhodol tak, že maloletú zveril do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, ktorá už dlhodobo funguje, a ktorú formu starostlivosti považoval súd prvej inštancie, ako aj kolízny opatrovník, za najvhodnejšiu a zohľadňujúcu po všetkých stránkach záujem maloletej L. na jej ďalšom zdravom vývoji. Dospel k záveru, že striedavá osobná starostlivosť je nesporne v záujme maloletej, nakoľko má k oboj rodičom veľmi dobrý vzťah, keď obaja rodičia budú výkonom striedavej osobnej starostlivosti participovať na jej výchove a spoločné maloleté dieťa tak bude čo najmenej pociťovať rozpad ich manželstva. Výkonaným dokazovaním okresný súd nezistil žiadne závažné skutočnosti, pre ktoré by nemohla byť (už realizovaná) striedavá osobná starostlivosť u maloletej L. uskutočňovaná i naďalej. Poznamenal, že v konaní neboli preukázané tvrdenia navrhovateľky o alkoholizme manžela navrhovateľky, ktoré by boli možnou prekážkou pri rozhodovaní o výchovnom prostredí u maloletého dieťaťa. V uznesení zo 4. apríla 2022 č. k. 31P/157/2019-210 súd prvej inštancie ozrejmil dôvody, pre ktorého vydal opravné uznesenie, ktorým opravil rozsudok z 25. januára 2022 č. k. 31P/157/2019-178. Uviedol, že rodičia sa na pojednávaní konanom 25. januára 2022 zhodli na 10-dňovej forme dlhodobo pretrvávajúcej striedavej starostlivosti u maloletej s ktorou sa okresný súd stotožnil. Právna zástupkyňa uviedla do zápisnice návrh striedavej osobnej starostlivosti, ktorý okresný súd omylom prevzal v zápisnici o pojednávaní do výroku súdneho rozhodnutia. Očividné pochybenie pri formulovaní výroku rozsudku v časti zverenia maloletej, ku ktorému došlo pri vyhlásení rozsudku spôsobilo, že výrok o úprave striedavej starostlivosti a o intervaloch striedania si maloletého dieťaťa rodičmi nie je v súlade s vôľou účastníkov konania, ale ani v súlade s tým, ako súd chcel rozhodnúť. Takto uvedený výrok rozsudku upiera matke 5 dní strávených s dcérou a bol by nevykonateľný aj z dôvodu neobsiahnutia oboch variant striedania si dieťaťa v párných a nepárných týždňoch v roku. Ide o zrejmu nesprávnu obsahnutú vo vyhlásenom rozsudku, preto súd prvej inštancie na návrh manžela navrhovateľky uvedenú zrejmu nesprávnu podľa § 224 CSP opravil. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že s ohľadom na ustanovenie § 62 ods. 6 Zákona o rodine neurčil výživné s odôvodnením, že obaja rodičia majú približne rovnaké príjmy ako aj majetkové pomery a tiež s prihliadnutím na skutočnosť, že dĺžka striedavej osobnej starostlivosti u každého rodiča bola určená rovnako. O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie matky rozsudkom zo 16. júna 2022 sp. zn. 17CoP/32/2022, 17CoP/33/2022 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Pripomenul, že spornou otázkou zostalo zverenie maloletej L. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a výrok o neurčení výživného, pretože navrhovateľka sa s rozhodnutím súdu v týchto otázkach nestotožnila. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a za použitia ustanovení § 24 ods. 1, ods. 2 a § 62 ods. 6 Zákona o rodine, bol odvolací súd názoru o správnosti záverov súdu prvej inštancie, že neexistuje žiadna prekážka, pre ktorú by maloletá L. nemohla byť zverená do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ktorá dlhodobo funguje a ktorá maloletej L. vyhovuje. Mal za to, že v konaní neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by viedli k možným úsudkom o otcovom nadmernom požívaní alkoholických nápojov, ani o jeho zanedbávaní starostlivosti o maloletú L., pričom otec vyslovil prísľub, že si upraví svoje pracovné povinnosti tak, aby v čase, kedy bude maloletá L. v jeho starostlivosti, nemusel cestovať mimo miesta svojho bydliska. Krajský súd na uvedenom základe skonštatoval, že nariadená striedavá osobná starostlivosť bude nepochybne v záujme maloletej L., ktorá má k oboj rodičom rovnaký pozitívny vzťah, u oboch rodičov sa chce zdržiavať po tú istú dobu, dokonca rodičia bývajú v tej istej obci, takže maloletá L. nebude musieť ani meniť školské zariadenie, ani prostredie, v ktorom doposiaľ žila. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd zveril maloletú L. do striedavej osobnej starostlivosti, ako vecne správny potvrdil a keďže maloletá bude u obidvoch rodičov po rovnakú dobu, podľa § 62 ods. 6 Zákona o rodine potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o neurčení výživného. V súvislosti s podaným odvolaním proti opravnému uzneseniu uviedol, že ustanovenie § 224 CSP vychádza z toho, že súdne rozhodovanie je proces duševnej činnosti sudcu, ktorého výsledkom je navonok prejavené súdne rozhodnutie a pri ktorom

procesne nie je možné predpokladať absolútnu neomylnosť osôb zúčastnených na príprave a tvorbe vonkajšej podoby konkrétneho súdneho rozhodnutia; preto, ak sa v rozsudku vyskytne chyba v písaní alebo počítaní, alebo ak rozsudok obsahuje inú zrejmú nesprávnosť, je povinnosťou súdu tieto pochybenia napraviť. Zdôraznil, že predmetom opravy môžu byť predovšetkým také očividné pochybenia, ku ktorým došlo pri vyhlásení alebo v písomnom vyhotovení rozsudku, ktoré sa prejavujú písárskou chybou alebo sú následkom chyby v počítaní. V preskúmvanej veci odvolací súd zastával názor, že súd prvej inštancie pri zakomponovaní úpravy striedavej osobnej starostlivosti, nadiktovanej v časovom strese právnym zástupcom otca priamo na pojednávaní, ktorú súd prevzal do výroku svojho rozhodnutia, sa dopustil práve takejto zrejmej nesprávnosti, keď si neoveril podľa kalendára existenciu párných a nepárných týždňov v roku, v dôsledku čoho vyhlásil v rozpore s tým, ako chcel súd rozhodnúť, ako aj v rozpore s vôľou účastníkov konania výrok rozsudku o striedavej osobnej starostlivosti tak, že by ním uprel matke 5 dní strávených s dcérou a bol by tiež nevykonateľný z dôvodu neobsiahnutia oboch variant striedania si dieťaťa v párných a nepárných týždňov v roku. Odvolací súd následne uzavrel, že keďže táto zrejmá nesprávnosť nezodpovedala tak vôli účastníkov konania, ako ani tomu, ako chcel samotný súd rozhodnúť, okresný súd nepostupoval v rozpore s ustanovením § 224 CSP, keď túto zrejmú nesprávnosť opravným uznesením opravil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala matka (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na to, že jej súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu má spočívať v tom, že vydané opravné uznesenie okresného súdu je v rozpore s ustanovením § 219 ods. 4 CSP, keď súd opravil pochybenia v konaní pred okresným súdom spôsobom, ktorý mu nenáležal. Odvolací súd potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením takýto protiprávny postup odobril. Pozornosť upriamila na totožnosť uvedenia výroku rozsudku okresného súdu z 25. januára 2022 č. k. 31P/157/2019-178 v jeho písomnom vyhotovení tak, ako sa uvádza aj v zápisnici z pojednávania. Namietala, že vydaním opravného uznesenia okresným súdom bol realizovaný taký postup, ktorého dosiahnutie bolo možné len podaním riadneho opravného prostriedku voči samotnému rozsudku a ďalej oponovala, že týmto procesným postupom bola ukrátená na svojich právach, pretože oprava chýb a iných zrejmých nesprávností ohľadom rodičovských práv a povinností medzi účastníkmi konania nesmie bez ďalšieho zasahovať do práv účastníkov konania. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Otec maloletého dieťaťa vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že vôľou súdu, stotožneného s vôľou otca, bolo zveriť maloletú L. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v rovnakých 10-dňových intervaloch. Okresný súd si ale správnosť uvedenia intervalov striedania si maloletej otcom v jeho záverečnej reči neoveril a jeho návrh zakomponoval do výroku súdneho rozhodnutia. Zaručene tak došlo k inej zrejmej nesprávnosti, ktorej odstránenie rieši ustanovenie § 224 CSP. Navrhol podané dovolanie podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť. Kolízny opatrovník maloletej sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa vzťahuje Civilný mimosporový poriadok. V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže CMP neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení CSP pre konanie o dovolaní matky maloletého dieťaťa.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon

pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

14. Matka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietajúc nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý má spočívať v tom, že okresný súd postupoval v rozpore s ustanovením § 219 ods. 4 CSP, v zmysle ktorého len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný, keď vydaním opravného uznesenia v časti výroku o úprave striedavej starostlivosti a o intervaloch striedania si maloletého dieťaťa rodičmi, opravil pochybenia v konaní pred okresným súdom spôsobom, ktorý mu nenáležal. Odvolací súd potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením takýto protiprávny postup už len odobril.

15. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

16. Pre účely ustanovenia § 420 CSP charakter rozhodnutia, ktorým sa rozhoduje o návrhu na opravu rozhodnutia (opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnostiach), treba z povahy veci odvodzovať od charakteru rozhodnutia, ktorého oprava je navrhovaná, resp. ktoré sa má opraviť, a tiež od toho, čo má byť predmetom opravy. Samotné rozhodovanie o oprave totiž bez existencie toho, čo sa má prípadne opraviť, neprichádza do úvahy. Preto ak sa navrhuje oprava rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a oprava by sa mohla dotknúť práv a povinností strán, o ktorých bolo autoritatívne rozhodnuté, je aj rozhodnutie o takomto návrhu rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/162/2017).

17. V preskúmvanej veci sa návrh na opravu týkal rozsudku, a to jeho výroku o zverení maloletej L. E. na čas po rozvode manželstva do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, preto rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zo 4. apríla 2022 č. k. 31P/157/2019-210 o vykonanej oprave, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vo veci samej. Takéto rozhodnutie bolo možné napadnúť dovolaním podľa § 420 CSP.

18. Súdne rozhodovanie je proces duševnej činnosti sudcu, ktorého výsledkom je navonok prejavené súdne rozhodnutie. Pri takomto procese nie je možné predpokladať absolútnu neomylnosť osôb zúčastnených na príprave a tvorbe vonkajšej podoby konkrétneho súdneho rozhodnutia. Právny pojem „iná nesprávnosť“ je relatívne neurčitý, je však potrebné ho vykladať tak, že ide o nesprávnosť podobnej povahy ako chyba v písaní alebo počítaní, ktorá je následkom náhleho a okamžitého zlyhania duševnej či mechanickej činnosti osoby, ktorá rozsudok vyhlasovala alebo vyhotovovala a ktoré sú úplne zjavné (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 823 - 826).

19. Dovolací súd v zmysle namietanej vady akcentuje, že pod porušením práva na spravodlivý súdny proces z hľadiska § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým súd zasiahol do ústavou, resp. Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantovaných práv dovolateľa, v dôsledku čoho bolo dovolateľovi znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon priznáva. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia môže byť daná aj v prípade nesprávneho rozhodnutia súdu o návrhu na vydanie opravného uznesenia. Bez vykonania opravy, hoci by na to boli splnené podmienky, by totiž chyba v písaní alebo počítaní, alebo aj iná zrejma nesprávnosť, mohla mať za následok napr. nevykonateľnosť rozhodnutia alebo takú autoritatívnu úpravu práv a povinností strán, ktorá ako prejav verejnomocenskej vôle by nezodpovedala vôli, ktorú súd svojím rozhodnutím v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel. Tým by bolo vo svojich dôsledkoch negované základné právo na spravodlivú súdnu ochranu. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze II. ÚS 576/2013 z 24. júla 2014 vyslovil názor, že z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (z práva, aby sa vo veci rozhodovalo podľa platnej a účinnej právnej normy) vyplýva, že ak

účastník konania splní všetky pozitívne i negatívne podmienky opravy rozhodnutia ustanovené v § 224 CSP, vzniká mu subjektívne právo na to, aby súd rozhodnutie opravil. Súdu v takomto prípade nepatrí akákoľvek voľná úvaha o tom, či napriek splneniu zákonných podmienok návrhu na opravu rozhodnutia vyhovie alebo nie.

20. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/254/2009).

21. Dovolací súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom nie je postihnuté vadou vyplývajúcou z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a že manžel navrhovateľky (otec maloletej) splnil všetky pozitívne i negatívne podmienky opravy rozhodnutia ustanovené v § 224 CSP, a teda mu vzniklo subjektívne právo na to, aby súdy rozhodnutie opravili.

21.1. Úvodom dovolací súd pripomína, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania (najmä zo záverečnej správy Centra pre deti a rodiny Zlatovce zo 14. mája 2021), že striedavú starostlivosť o maloletú v skúšobných 10-dňových intervaloch striedania hodnotila maloletá L. pozitívne a chcela aby táto forma starostlivosti pretrvávala. To, že striedavá starostlivosť rodičov o ich maloletú dcéru prebieha v 10-dňových periódach dlhodobo, až doteraz, uviedli vo svojich prednesoch na pojednávaní tak otec ako aj matka (navrhovateľka). Navrhovateľka, hoci aj nebola stotožnená so striedavou starostlivosťou o maloletú, na pojednávaní konanom 25. januára 2022 uviedla, že by v prípade zverenia maloletej do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov bolo správne, aby časové rozstupy striedania si maloletej boli u oboch rodičov rovnaké a to 10-dňové (zvuková nahrávka z pojednávania).

21.2. Na str. 3 zápisnice o pojednávaní (č. l. 176) sa uvádza, že otec požiadal súd o zverenie maloletej L. do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, navrhol striedavú starostlivosť po 10 dňoch tak, ako už dlhodobo funguje a vyhovuje aj matke, otcovi a malej L.. Kolízny opatrovník maloletej sa k návrhu pripojil s tým, že aktuálna starostlivosť je vyhovujúca. Súd prvej inštancie sa na pojednávaní konanom 25. januára 2022 stotožnil so striedavou osobnou starostlivosťou o maloletú s 10-dňovými intervalmi striedania si maloletej rodičmi. Požiadal právnu zástupkyňu manžela navrhovateľky, aby nadiktovala do zápisnice svoj návrh a zároveň si od otca maloletej zisťoval, kedy si najbližšie prevezme maloletú L.. Manžel navrhovateľky uviedol, že v stredu 3. februára 2022. Zákonná sudkyňa uviedla, že petit návrhu na striedavú osobnú starostlivosť sa môže odvíjať práve od 10-dňového intervalu starostlivosti otca o maloletú so začiatkom v stredu 3. februára 2022.

21.3. Z ďalšieho priebehu pojednávania vyplynulo, že právna zástupkyňa manžela navrhovateľky spolu s otcom (v určitej časovej tiesni) tvorili petit návrhu, pričom nemali k dispozícii kalendár s uvedením párných a nepárných týždňov v roku (cca. 50 minúta zvukovej nahrávky z pojednávania). Týždeň, v ktorom je 3. februára 2022, považovali za párnny týždeň, a tak právna zástupkyňa otca nadiktovala petit návrhu v znení: „... otec bude mať dieťa v osobnej starostlivosti od stredy párneho týždňa v roku od 18.30 hod. do soboty nepárneho týždňa v roku do 18.30 hod. a matka bude mať dieťa v osobnej starostlivosti od soboty nepárneho týždňa od 18.30 hod. do stredy párneho týždňa do 18.30 hod. ...“ Takto bol prevzatý aj do zápisnice o pojednávaní (str. 3 a začiatok str. 4 zápisnice o pojednávaní, č. l. 176, 177) a takýmto spôsobom sformulovaný petit okresný súd aj vyhlásil na pojednávaní a zakomponoval ho do II. výroku písomne vypracovaného súdneho rozhodnutia.

21.4. Avšak pri hlbšom skúmaní jednotlivých periód zverovania maloletej do striedavej starostlivosti jedným z rodičov bolo zrejmé, že pri takomto konkrétnom vymedzení intervalov striedania si maloletej, by mal otec dcéru u seba 10 dní a matka iba 5 dní. Nedošlo pritom k prevereniu, či je skutočne týždeň, v ktorom je streda 3. februára 2022, od ktorej má mať dieťa v starostlivosti otec maloletej párnym alebo nepárnym týždňom. Zúčastneným uniklo aj to, čo zo striedania si maloletého dieťaťa rodičmi v 10-dňových intervaloch vyplýva. A síce, že ak bude dcéra u otca od stredy nepárneho týždňa v roku od 18.30 hod. do soboty párneho týždňa v roku do 18.30 hod. a matka ju bude mať v osobnej starostlivosti od soboty párneho týždňa od 18.30 hod. do stredy nasledujúceho párneho týždňa do 18.30 hod., vzápätí začne kolobeh režimu striedania vice versa naopak, kedy bude dieťa u otca od stredy, ale toho istého párneho (a nie nepárneho) týždňa v roku od 18.30 hod. do soboty nepárneho týždňa v roku do 18.30 hod. a matka bude mať dieťa v osobnej starostlivosti od soboty nepárneho týždňa od 18.30 hod. do

stredy nasledujúceho nepárneho týždňa do 18.30 hod. A že sa režim striedania takto cyklicky opakuje.

22. Preto aj podľa názoru dovolacieho súdu došlo zo strany súdu prvej inštancie pri vyhlásení rozsudku z 25. januára 2022 č. k. 31P/157/2019-178 v dôsledku náhleho a okamžitého zlyhania duševnej činnosti osoby, ktorá rozsudok vyhlasovala (a vzápätí vyhotovovala) k inej zrejmej nesprávnosti, keď v časti výroku týkajúceho sa striedavej osobnej starostlivosti rodičov o maloleté dieťa boli chybné označené týždne určujúce začiatok a koniec výkonu striedavej starostlivosti. Táto iná zrejma nesprávnosť je úplne zjavná, nakoľko v pôvodne vyhlásenom znení je (logicky) výrok rozsudku nevykonateľný a nie je možné podľa neho realizovať striedavú osobnú starostlivosť o maloleté dieťa, kedy by otec mal maloletú 10 dní a matka iba 5 dní, a na dôvažok treba dodať, že matka by ju nemala komu ani odovzdať, keďže výkon striedavej starostlivosti otca by v zmysle vyhláseného rozsudku začínal až ďalším týždňom a nie v týždni, kedy by končil výkon starostlivosti matky o maloletú.

23. Jedná sa o zrejmu nesprávnosť v zmysle § 224 CSP pre rozpor medzi obsahom verejnomoce nskej autoritatívnej vôle, ktorú okresný súd svojím rozhodnutím v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel a ktorej obsah bol z dôvodov rozhodnutia bezpečne poznateľný, a obsahom samotného rozhodnutia ako prejavom tejto verejnomoce nskej (autoritatívnej) vôle. Takto zadefinovaná iná zrejma nesprávnosť zo strany súdu prvej inštancie pri vyhlasovaní rozsudku z 25. januára 2022 č. k. 31P/157/2019-178 v plnej miere odôvodňovala postup okresného súdu v zmysle ustanovenia § 224 CSP, ktorý je použiteľný len na prípady odstraňovania zjavných nedostatkov súdu.

24. Dovolací súd v tejto súvislosti tiež uvádza, že k špecifikácii v stanovení jednotlivých období zverovania maloletej L.Š. do striedavej starostlivosti rodičov v zmysle opravy vyhláseného rozsudku došlo v dôsledku náhleho zlyhania pri výpočte časového logaritmu a bola vynútená racionálnou požiadavkou na jej úpravu pre jej nevykonateľnosť a nemožnosť realizovať striedavú osobnú starostlivosť o maloleté dieťa, kedy by otec mal maloletú 10 dní a matka iba 5 dní. Z uvedeného dôvodu sa preto vo svojej podstate nejedná o vecnú zmenu petitu.

25. A keďže niet pochýb o tom, že vôľou súdu prvej inštancie bolo zveriť maloletú L. do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov v rovnakých 10-dňových intervaloch, neobstojí námietka dovolateľky o porušení ustanovenia § 219 ods. 4 CSP o viazanosti súdu vyhláseným rozsudkom. Aj keď konajúci súd už nemôže sám vyhlásený rozsudok zmeniť a v písomnom vyhotovení rozsudku musí byť znenie výroku zhodné s výrokom vyhláseným, nie je vylúčené, aby prípadnú chybu v písaní, počítaní alebo inú zrejmu nesprávnosť nemohol opraviť dodatočne osobitným opravným uznesením podľa § 224 CSP (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 808 - 811).

26. Záverom dovolací súd ešte dodáva, že keď sa porovnajú výsledky vykonaného dokazovania a deklarovaná vôľa súdu prvej inštancie rozhodnúť vo veci zverenia maloletej do osobnej striedavej starostlivosti oboch rodičov, vydaním opravného uznesenia nedošlo k žiadnej zmene vzájomných rodičovských práv a povinností medzi účastníkmi konania, ako sa o tom snaží najvyšší súd presvedčiť dovolateľka. Za vhodnú pripomienku stojí aj skutočnosť, že opravné uznesenie bolo v konečnom dôsledku vydané v prospech samotnej dovolateľky, z povahy veci je preto vylúčené, aby týmto procesným postupom bola ukrátená na svojich právach.

27. Dovolací súd preto dospel k záveru, že navrhovateľka neopodstatnene namieta, že súde nižších inštancií jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

28. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie navrhovateľky odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.